PETR MANDÍK

MŮJ ŽIVOT

S MIMOZEMŠŤANKOU

MŮJ ŽIVOT S MIMOZEMŠŤANKOU

Petr Mandík

Vítejte! Ještě než se do této knížky začtete, rád bych vás upozornil i na dvě další – na sci-fi příběh **Příště se zmrazit nenechám** a na fantasy ze světa magie **Polepšovna pro čarodějky**. Mimochodem, Polepšovna pro čarodějky vyšla nejen jako knížka, ale i jako série her pro počítače a mobilní telefony – a na rozdíl od knížky, kterou právě držíte v ruce, se hodí i pro děti. První kapitoly obou zmíněných knížek najdete na konci této e-knihy.

Fajn čtení vám přeje Petr Mandík.

1

Na naše první setkání nikdy nezapomenu. Mám ho v paměti zapsané sekundu po sekundě, a to včetně okamžiku, kdy mi kdesi vzadu v mozku krátce a nesměle blikla varovná červená kontrolka. Kdyby byl můj mozek co k čemu, kontrolka by neblikla krátce a nesměle, ale svítila by jako maják a před očima by mi zářil velký rudý nápis: Stop!

Bohužel, můj mozek co k čemu zjevně není. Což si přiznávám dost nerad.

Shodou okolností, o kterých tu ještě bude řeč, se naše první setkání odehrálo v noci z úterý na středu. Přesněji řečeno: Bylo to ve středu brzy po ránu, na málo osvětlené ulici obývané v tu chvíli převážně zástupkyněmi nejstaršího řemesla na světě. Chápu, že mi to asi nebudete věřit, ale já jsem tudy jen náhodou procházel.

Snažil jsem se jít co nejrychleji, dívat se celou cestu do země a všem těm holkám okolo vysílat jasný signál, že jsem nepřišel nakupovat. Sem tam jsem koutkem oka zahlédl nějaký vyzývavě odhalený kus ženského těla nebo zaslechl nějakou nabídku služeb, ale na nic podobného jsem v tu chvíli neměl ani pomyšlení.

Už už jsem měl ulici lásky takřka celou za sebou, když se ze stínu těsně vedle mě ozval příjemný ženský hlas...

„Dobrý večer."

Asi jsem sebou trhl, ale určitě jsem se lekl. Nevím, jestli to bylo jen tím, že mě vytrhla z mých myšlenek, nebo to měl na svědomí tón jejího hlasu. Možná mě ale z míry vyvedl prostý fakt, že mi vzápětí zastoupila cestu.

Zdvihl jsem hlavu a poprvé ji spatřil.

„Dobrý večer," zopakovala. „Promiňte, já jsem se tady ztratila," dodala a stydlivě – nebo se mi to aspoň zdálo – se usmála. Pak si špičkou jazyka lehce olízla rty. Právě v tuhle chvíli mi v hlavě blikla ta varovná kontrolka. Byl to jen okamžik. Záblesk a pak zase tma.

Zůstal jsem stát na místě jako opařený a netroufám si ani hádat, jak jsem na ni v tu chvíli asi zíral.

Myslím, že by mě to překvapilo i v případě, že bych právě nešel z hospody a nevypil přesně o jedno pivo víc, než je moje bezpečná dávka. Ale mohl to být právě ten jeden půllitr navíc, který způsobil, že jsem tam teď jen tak stál a nebyl schopen žádné smysluplné reakce.

Rád bych řekl, že mi bleskla hlavou otázka, jestli je ta holka cizinka, které bych měl pomoci, nebo jen rafinovaná šlapka, která se rozhodla na mě nasadit nějaký svůj mazaný trik. Ale po pravdě: Tahle otázka mi hlavou rozhodně nebleskla. Připusťme, že jí prošla. Nebo, mám-li být naprosto upřímný, provrávorala se jí.

Po další chvíli mlčenlivého pozorování jsem dospěl k závěru, že to přece jen bude spíš ztracená turistka.

„Dobrý večer," slyším nakonec svůj vlastní hlas. „Můžu vám nějak pomoci?" dodám vzápětí. Aspoň doufám, že to bylo vzápětí – jistý si tím rozhodně nejsem.

Jestli ta holka opravdu potřebuje pomoc – třeba by ráda věděla, jak se dostane do ulice Na Poříčí, nebo do jakékoli jiné, kde stojí její hotel – tak bych pro ni snad mohl něco udělat. O tom, kde je ulice Na Poříčí, mám celkem jasnou představu i v těchhle časných ranních hodinách a v tomhle stavu. A určitě bych si vzpomněl i na několik dalších.

„Já jsem se úplně ztratila."

Přemýšlím, jestli ji mám upozornit, že tohle už říkala.

„Hledáte svůj hotel? Potřebujete se někam dostat?" snažím se situaci nějak smysluplně vyřešit. Začíná mi být trochu zima a rád bych si šel po svých.

Dlouze se na mě zadívá a já poprvé vnímám její krásné velké hnědé oči. Na zádech cítím zvláštní mrazení.

„Nevím," odpoví.

Co se na tohle dá asi tak říci?

„Máte u sebe nějaké peníze?" ptám se jí nakonec, načež se okamžitě dávám do smíchu a nemůžu se zastavit. Dochází mi, že kdyby to byla prostitutka, tak by tahle otázka – na tomhle místě – znamenala dokonalé převrácení rolí.

Ztracená holka se na mě dívá, vypadá nechápavě a pak několikrát zřetelně řekne „Ano".

„A máte rezervovaný nějaký hotel?"

„Ne."

Přijde mi vážně ztracená, ale to rozhodně není dostatečný důvod pro to, abych ji zval k sobě domů. I když mě to samozřejmě napadne. Rychle to ale zavrhuji jako naprostou pitomost. Jistě – je krásná, je

mladá a dělá tu věc s jazykem. Možná, že je to vážně jen ztracená turistka, ale třeba taky ne.

„Zavedu vás do nějakého hotelu," ujistím ji velkoryse a ona řekne jen „Děkuji." A olízne si rty.

Na chvíli zase zaváhám, ale pak ji přece jen vedu směrem, který nás, jak věřím, co nejrychleji zavede někam, kde ji ubytují.

„Odkud jste?" ptám se, když už mlčení začíná být tak trapné, že to poznám i já.

„Z daleka," odpoví po krátkém zaváhání.

Aha. Nebudu to z ní dolovat, když nechce mluvit sama. Po pravdě řečeno mě to ani nijak zvlášť nezajímá. Kdybych už v tuhle chvíli byť jen tušil, co v jejím pojetí znamená slovní spojení „z daleka", možná bych byl zvědavější.

Ujdeme zase pár desítek metrů, zkrátíme si cestu jednou temnější uličkou a já po očku pozoruji její reakci.

Neprojevuje ani stín obav.

Přijde mi to zvláštní. Tváří se, že je ztracená v cizím městě, jde s někým, koho nezná, a takové místo ji ani trochu neznervózní. Třeba to ale jen dovedně skrývá. Nebo má černý pásek v judu, ovšem.

„Jste tady na prázdninách?" napadá mě po delší době ticha zase nějaká konverzační otázka. Ano, ani normálně nejsem nijak výřečný a konverzační otázky z duše nenávidím. I proto, že mám obyčejně velký problém nějakou vymyslet.

„Jsem tu na dovolené," usměje se. „Je to tady moc hezké," dodá vzápětí.

Hm.

„Jak dlouho tu budete?“

Zaváhá. „Dlouho,“ řekne pak.

Čekám, jestli nebude pokračovat, ale mlčí.

„To já dostanu nejvýš čtrnáct dní volna,“ pronesu po chvíli. Nevím, proč jí to vlastně říkám. Asi proto, že mám poslední dobou čím dál tím silnější pocit, že bych potřeboval odjet na opravdu hodně dlouhou dovolenou. A někam hodně daleko. Stejně, jako se to zjevně povedlo jí.

„Tak jsme tady.“ Stojíme u prosklených dveří slušně vypadajícího hotelu. Slušně, ale ne zase přehnaně draze. Nápis vedle dveří přitom hlásá dobrou zprávu, totiž že má volné pokoje.

V tu chvíli mi dochází – jistě, uznávám, že s velkým zpožděním – že ta holka vlastně nemá žádné kufry.

„Vy nemáte žádná zavazadla?“ ujišťuji se vzápětí a zkoumavě si ji prohlížím.

„Moje zavazadla dorazí později.“ Usměje se a zase si lehce olízne rty.

Čekám, co bude dál. Přepadá mě takový nepříjemný pocit, že má tahle situace neuvěřitelný potenciál se ještě zvrhnout nějakým nevhodným směrem. Jen nevím, který z těch směrů, které mě napadají, mi osud hodlá vybrat.

„Zatáhneš to za mě a půjdeš se mnou nahoru?“ nabízí se jedna z variant. I když – jestli bude pořád mluvit tím zvláštním způsobem, jako doteď, tak spíš řekne: „Děkuji vám. Nepůjčil byste mi na zaplacení? Půjdete se mnou nahoru?“ A olízne si rty, samozřejmě.

Možná ale, že je to vážně jen normální turistka. Nevypadá přece jako levná šlapka z ulice. Na druhou stranu ovšem – za chvíli už nebude na ulici...

„Nevzal byste mě raději k sobě domů? Ráda bych poznala, jak žijí místní lidé," napadá mě další možné pokračování večera. Uznejte, že když vás na ulici osloví mladá dívka se slovy: „Jsem tady úplně ztracená," tak se taková prosba nedá úplně vyloučit. Jen se mi to zdá méně pravděpodobné než jiné možnosti. Mně se takové věci nestávají.

Ať už ale řekne cokoli, bude mi navždy ve vzpomínkách připadat divná. Protože se klidně ztratí uprostřed Prahy, pak mě zastaví, olizuje si rty, tvrdí, že je z daleka a je tu na dlouho.

„Děkuji vám." Teď už ke mně nemluví moje myšlenky, ale ona.

„Rádo se stalo." V podstatě nelžu. Byla to docela pěkná procházka a až to budu někomu vyprávět, tak to bude menší nuda než historky z práce. Které ovšem nenastavují příčku zábavnosti příliš vysoko.

„Můžu vás zítra pozvat na oběd? Nebo na večeři?" zeptá se právě, když si v hlavě skládám pár slov na rozloučenou. Něco originálního, třeba jako: „Dobrou noc. Ať vám tady ta vaše dovolená vyjde!"

„Prosím?" chci říct. Co to jako má být? Je tu na dovolené a rozhodla se, že někoho sbalí? Mě? Neměla by, když už tu chce někoho klofnout, vypálit tuhle otázku spíš na nějakého mladého svalnatého černocha?

Možná, že jsem to ještě neřekl, ale já nejsem mladý svalnatý černoch. Měl bych dodat, že rozhodně nemám nic proti smíšeným párům, jen si prostě nepřipadám jako ten typ, který s mladou krásnou

černoškou vytvoří vyvážený, oku lahodící pár. Aniž bych se chtěl nějak podceňovat.

Začínám vážně pochybovat o tom, že jsem vypil jen jedno pivo nad svou bezpečnou dávku.

Vzápětí mě ovšem napadá pravděpodobnější vysvětlení jejího pozvání: Je mi vděčná, že jsem jí pomohl. Možná, že tam stála dlouhé hodiny a všichni se jí vyhýbali. Jen já jsem ji odvážně zachránil.

Hm.

„To nemusíte, pomohl jsem vám rád," rozhodnu se reagovat v souladu se svou nejpravděpodobnější teorií. Nemám rád nějaké večeře z vděčnosti.

„Vy se mnou nechcete jít na jídlo?" zeptá se tónem typu: „Právě jsem přišla od kadeřníka, oblékla jsem si nové šaty a s tebou to ani nehne."

Znovu se na ni upřeně podívám. Co ode mě ta holka chce?

Kdybych to v tuhle chvíli býval byť jen tušil, přiznám se, že bych zdrhnul. A schoval bych se někam, kde by mě nikdy nenašla. Jestli ovšem takové místo existuje.

Na druhou stranu ovšem musím připustit, že by to byla – z určitého úhlu pohledu – chyba. Protože ona má i svoje světlé stránky. I některé hodně, hodně světlé. Něco za něco. Jak říká jeden můj kamarád: Platí zákon vyrovnané karmy: Nemůžeš čekat, že vyhraješ padesát mega v loterii a přitom si příští měsíc nezlomíš nohu. Nebo tak nějak. I když já vlastně jinak na nějakou spravedlnost moc nevěřím.

„Půjdu rád," odpovím, když už cítím, že by na mou odmlku mohla přijít další vyčítavá reakce.

„Na oběd?" ujišťuje se.

„Třeba."

„Sejdeme se tady?"

„Dobře."

„Tak fajn. Zítra v poledne před..." ohlédne se a přečte žlutě nasvícený název hotelu.

„Tak dobrou noc."

„Dobrou." Koketně mi zamává a olízne si rty.

2.

Tu noc jsem spal opravdu špatně. Pronásledovaly mě zlé sny a snad po každém z nich jsem se navíc probudil s myšlenkami na ni. Přitom vlastně ani nevím, proč. Tenkrát jsem s ní přece ještě žádný problém neměl.

Narušila ale poklidný běh mého života. I když označit to za běh, není příliš výstižné. Šlo spíš o takové klopýtání. Ploužení se po neustále klesající spirále.

Proč jsem jí jen kývl na ten oběd?

Co ode mě čeká?

V práci se teď, před koncem čtvrtletí, můžeme všichni přetrhnout a já vypadnu na dvě hodiny na oběd.

O čem se s ní budu bavit?

„Odkud teda přesně jste?“

„Už jsem vám to říkala: z daleka.“

To bude dobrý základ hovoru. To se dá skvěle rozvinout.

„Aha, o tom jsem hodně slyšel. Tam je to prý moc pěkné. Jednou bych se tam určitě chtěl taky podívat.“

Hm.

„Jak dlouho se v Praze zdržíte?“

„Dlouho.“

„To děláte dobře, Praha je krásné město. Spousta lidí sem jede jen na den nebo na dva, ale podle mě to chce aspoň týden. Možná čtrnáct dní, jestli opravdu chcete nasát zdejší neopakovatelnou atmosféru.“

Ono se to nějak poddá. Koneckonců pozvala ona mě, tak se můžu nechat bavit. Proč se tím vlastně stresuju?

Ach jo.

Ne, nebudu si zbytečně dělat starosti. Holčina mi pěkně povypráví, co všechno tady chce vidět, já jí dám několik skvělých rad a už se nikdy neuvidíme.

Třeba mě to pak ale bude trochu mrzet. Ale spíš ne. Sice se mi zdála sympatická, ale byla tma. A já, teď si to úplně jasně uvědomuji, jsem nebyl v té nejlepší kondici. Takže kdo ví, s kým se vlastně v poledne potkám.

Ale i kdyby náhodou byla sympatická...

...co bych s ní proboha dělal? No ne, vážně... Když si vzpomenu na svůj nedávný rozchod s přítelkyní, mám pocit, že jakýkoli další vztah teď opravdu může pár měsíců počkat.

Takže je vlastně štěstí, že v tomhle případě o nic nejde. Vůbec o nic. Holka je na prázdninách v Praze a ztratila se. Nikoho tady nezná a přitom si chce s někým pokecat.

V pohodě. Nebalí mě.

Má tátu afroameričana, mámu Češku a všichni spolu bydlí od jejích patnácti let v New Yorku. Proto umí skvěle česky. A teď se přijela podívat do staré vlasti.

Tak nějak to bude. Je tady na čtrnáct dní, možná na tři neděle, stihne Prahu, Karlštejn a třeba i Karlovy Vary.

Kruci, už na ni nebudu myslet. Musím se trochu vyspat, nebo budu zítra úplně mrtvý.

Vlastně dneska.